

Η αριστερή λατρεία της ήττας και του εγκλήματος...

03/Ιουλ/2019 00:02

Του Κώστα Στούπα

Η ελληνική αριστερά φαίνεται πως τρέφει ένα ασίγηστο μίσος για την κοινωνία, αλλιώς δεν εξηγείται η σπουδή να βγάλει από τις φυλακές ανθρώπους που έχουν διαπράξει βαριές εγκληματικές πράξεις.

Εκτός από τις "νεκροζώντανες" τράπεζες, τα ΕΛΤΑ και τη ΔΕΗ που βρίσκονται στο χείλος της χρεοκοπίας η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ολοκληρώνει τη θητεία της αφήνοντας τους "λύκους" του ποινικού και πολιτικού εγκλήματος να κυκλοφορούν ελεύθεροι, κάτι που συνεπάγεται κοινωνικό και οικονομικό κόστος.

Στελέχη της αστυνομίας έχουν εκφράσει ήδη τις ανησυχίες τους καθώς σύμφωνα με υπολογισμούς 300 περίπου φυλακισμένοι κακοποιοί που είχαν αναπτύξει δράση μόνο στην Αττική αναμένεται να βρεθούν προσεχώς εκτός φυλακής.

Αιτία της αποφυλάκισης είναι οι αλλαγές του Ποινικού Κώδικα και συγκεκριμένα η αναθεώρηση του άρθρου 374 που αφορά τις "διακεκριμένες περιπτώσεις κλοπής" οι οποίες ισχύουν από 1η Ιουλίου.

Ο νέος Κώδικας θέτει ως μόνη προϋπόθεση για την άσκηση κακουργηματικής δίωξης την περίπτωση που η αξία των κλοπιμαίων να υπερβαίνει τις 120.000 ευρώ.

Η αστυνομία αν συλλάβει κάποιον διαρρήκτη θα πρέπει να αποδείξει πως η συνολική λεία από τη δράση του υπερβαίνει τις 120.000 ευρώ.

Αν δεν τις υπερβαίνει, ο ύποπτος θα κατηγορηθεί για πλημμέλημα και την επόμενη της σύλληψής του θα είναι ελεύθερος. Επειδή ο νέος κώδικας έχει αναδρομική ισχύ όσοι εκτίουν ήδη ποινές και

όσοι παραμένουν προφυλακισμένοι θα μπορέσουν να κάνουν χρήση και να απελευθερωθούν.

Δεναποτελεί έκπληξη λοιπόν που ο ΣΥΡΙΖΑ στις πρόσφατες ευρωεκλογές στις φυλακές έλαβε ποσοστά 70 και 80%.

Τα τελευταία χρόνια με το νόμο Παρασκευόπουλου, του προηγούμενου υπουργού δικαιοσύνης του ΣΥΡΙΖΑ, αρκετές χιλιάδες εγκληματίες απελευθερώθηκαν από τις φυλακές, αρκετοί από τους οποίους συνελήφθησαν για νέες εγκληματικές πράξεις.

Γιατί όμως η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ επιδεικνύει αυτή την ευαισθησία απέναντι στο έγκλημα χωρίς να νοιάζεται για τις οικονομικές, κοινωνικές και ψυχολογικές επιπτώσεις στην κοινωνία;

Μια βασική ιδεολογία εδράζεται στην πεποίθηση της άκρας αριστεράς πως οι εγκληματίες είναι προϊόντα ενός οικονομικού συστήματος όπως είναι ο καπιταλισμός το οποίο στηρίζεται στην υπεξαίρεση (κλοπή) της υπεραξίας από το προϊόν που παράγει ο εργαζόμενος. Ο αναρχικός Προυντόν το είχε θέσει σε μια ευρύτερη έννοια με το όρο, "η ιδιοκτησία είναι κλοπή".

Κατά μια διευρυμένη έννοια λοιπόν κάθε ληστής είναι ένα πολιτικός επαναστάτης ο οποίος δεν έχει βρει ακόμη τον δρόμο του. Καθόλου τυχαία δεν είναι η όσμωση των φυλακισμένων τρομοκρατών με τους ποινικούς εγκληματίες. Η όσμωση αυτή δεν αφορά μόνο τις πιθανές συνέργειες και οφέλη που προκύπτουν από την κοινή δράση, αλλά έχει και ιδεολογικές προεκτάσεις.

Η εκδίκηση...

Υπάρχει όμως και άλλη μια περίπλοκη ερμηνεία της εκδικητικής μανίας απέναντι στην κοινωνική πλειοψηφία και τη χώρα συνολικότερα.

Η ελληνική αριστερά φαίνεται πως δεν μπορεί να ξεπεράσει το τραύμα της ήττας που υπέστη στον εμφύλιο και των διώξεων που είχε σαν συνέπεια αυτή, στα πλαίσια της ψυχροπολεμικής αντιπαράθεσης που ακολούθησε. Κατά τη έννοια αυτή πολλές επιλογές έχουν σαν κίνητρο εκτός των άλλων και την εκδίκηση της κοινωνίας που την απέρριψε.

Μπορεί ο ελληνικός λαός να έχει αναδείξει κατά την περίοδο της μεταπολίτευσης αριστερά κόμματα στην εξουσία, αλλά ποτέ δεν τους έδειξε πως είναι διατεθειμένος να ανεχτεί να κάνουν πράξη τα κολεκτιβίστικα σχέδιά τους ή να αποσύρουν τη χώρα από τη Δύση και να την προσαρτήσουν στην ΕΣΣΔ, τη Ρωσία ή τη ...Βενεζουέλα.

Μπροστά στην απόρριψη των στρατηγικών επιλογών της λοιπόν η αριστερά προσαρμόζεται προκειμένου να απολαύσει τα προνόμια της εξουσίας αλλά τα αισθήματα και οι συνέπειες της απόρριψης συνεχίζουν να υπάρχουν και να καθοδηγούν επιμέρους αποφάσεις και επιλογές.

Στην ψυχολογία τα συναισθήματα που προκαλεί η απόρριψη συνήθως είναι η δυσφορία, ματαίωση, χαμηλή αυτοπεποίθηση και μια απίστευτη μιζέρια.

Σε μια έρευνα στο πανεπιστήμιο του Long Island από τους Kevin Meehan (2018) φάνηκε πως η

ευαισθησία στην απόρριψη βασίζεται σε μια γνωσιακή προδιάθεση στο να αναμένουμε την απόρριψη με αγωνία και με προθυμία. Πρόκειται για μια κατάσταση όπου με τη συμπεριφορά μας επιδιώκουμε την απόρριψη, γιατί έχουμε εθιστεί να ζούμε με αυτήν.

Αυτήμας η προδιάθεση μας οδηγεί σε δουλοπρεπείς συμπεριφορές, στην απόσυρση ή σε επιθετικές αντιδράσεις απέναντι στο άτομο που θεωρούμε ότι μας απορρίπτει.

Η ελληνική αριστερά έχει εθιστεί στην ήττα στην θυσιαστική υπόταση της οποίας, ως "ψευδοθρησκεία" που προσδοκά τη δικαίωση μέσω της ανάστασης, έχει δομήσει την υπαρξιακή της υπόσταση. Η ελληνική αριστερά αν είχε νικήσει το '45 θα είχε εξαφανιστεί σήμερα όπως ουσιαστικά έχει εξαφανιστεί στις περισσότερες πρώην σοβιετικές αποικίες. Υπάρχει γιατί πρόλαβε να ηττηθεί και έτσι να μην διαψευστεί στην πράξη.

Συνεχίζεينا υπάρχει γιατί ηττήθηκε και σαν συνέπεια αρέσκειται να δοξολογεί την ήττα της και να επιζητά την επόμενη ήττα ακόμη και όταν κερδίζει. Παρατηρήστε την πορεία του ΣΥΡΙΖΑ τα τελευταία χρόνια και θα το διαπιστώσετε...

kostas.stoupas@capital.gr

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)